

Sygn. akt I C 1234/16

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 lutego 2017 roku

Sąd Rejonowy w Bartoszycach I Wydział Cywilny

w składzie: Przewodniczący: SSR Ewa Kurasz

Protokolant: prac. sąd. Justyna Dudko

po rozpoznaniu na rozprawie

w dniu 15 lutego 2017 roku w Bartoszycach

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S.

przeciwko L. S.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 1234/16

UZASADNIENIE

Powódka (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. w pozwie wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym wniosła o zasądzenie od pozwanego L. S. kwoty 370 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 27 czerwca 2016 roku (dnia wniesienia pozwu) oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik powódki wskazał, że w dniu 16 maja 2013 roku spółdzielcza kasa oszczędnościowo – kredytowa zawarła z pozwanym umowę ugody numer (...), której przedmiotem było ustalenie warunków spłaty należności zasądzonej od pozwanego na jej rzecz orzeczeniem Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie o sygn. akt VI Nc-e 1338962/11. Z uwagi na nieuiszczenie przez pozwanego należności z tytułu ugody w terminie, umowa ta została wypowiedziana pismem doręczonym pozwanemu dnia 10 czerwca 2014 roku. Powód wskazał, że pozwem dochodzi kwoty 370 złotych z tytułu opłat naliczonych pozwanemu za wysyłanie wezwań do zapłaty i przeprowadzoną windykację należności wynikających z ugody. Na naliczenie tych należności pozwany wyraził zgodę podpisując umowę ugody.

Powód jest nabywcą powyższej wierzytelności, przysługuje mu więc w sprawie legitymacja czynna (pozew k. 2-8, pisma procesowe k. 16-20, 94-95).

Postanowieniem z dnia 14 października 2016 roku **Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie** VI Wydział Cywilny, wydanym w sprawie Nc-e 1051746/16 wobec stwierdzonego braku podstaw do wydania nakazu zapłaty, przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Bartoszycach (postanowienie k. 9).

Pozwany L. S. nie złożył odpowiedzi na pozew i prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy nie stawił się na nią, nie żądał przeprowadzenia rozprawy w swojej nieobecności ani nie składał wyjaśnień ustnie lub na piśmie w toku sprawy.

Sąd ustalił, co następuje:

Pozwany L. S. zawarł z Spółdzielczą Kasą Oszczędnościowo – Kredytową imienia F. S. w G. w dniu 03 kwietnia 2012 roku umowę ugody dotyczącą spłaty wierzytelności stwierdzonej tytułem egzekucyjnym – nakazem zapłaty wydanym wobec pozwanego w sprawie VI Nc-e 1338962/11. Przedmiotem ugody było rozłożenie spłaty należności głównej wraz z odsetkami i kosztami procesu na raty.

Należności wynikających z tej umowy pozwany nie uiszczał w terminie, w związku tym spółdzielcza kasa oszczędnościowo – kredytowa wystosowała do niego w dniach 18 września 2012 roku i 18 grudnia 2012 roku wezwania do zapłaty.

W dniu 16 maja 2013 roku pozwany zawarł z Spółdzielczą Kasą Oszczędnościowo – Kredytową imienia F. S. w G. kolejną ugody dotyczącą spłaty tej samej należności. Całość kwoty ugody określono na kwotę 8.964,41 złotych i uległa ona oprocentowaniu. W punkcie(...) ugody określono, że w przypadku zaległości w spłacie ugody dłużnik będzie zobowiązany do uiszczenia na rzecz kasy opłat za czynności windykacyjne określone tabeli, które na dzień zawarcia ugody wynosiły między innymi: za wezwanie do zapłaty – 35 złotych i za czynności windykacji terenowej 150 złotych.

(dowody: umowy k. 26-27, 28-29,

wezwania do zapłaty z potwierdzeniem nadania k. 32-34, 57-59

tabela opłat i prowizji k. 42-43,

nakaz zapłaty k. 44,

postanowienie k. 45,

statut k. 49-55,

deklaracja członkowska k. 56,

regulamin k. 60-60a)

W związku z nieuiszczeniem przez pozwanego w terminie należności wynikających z drugiej umowy ugody, w dniach 18 grudnia 2013 roku i 18 kwietnia 2014 roku spółdzielcza kasa oszczędnościowo – kredytowa wystosowała do niego wezwania do zapłaty.

W styczniu i kwietniu 2014 roku przekazano zadłużenie pozwanego do tak zwanej windykacji terenowej. Zadłużenie pozwanego wynosiło wówczas niecałe 1.200 złotych.

Pismem z dnia 05 czerwca 2014 roku spółdzielcza kasa oszczędnościowo – kredytowa wypowiedziała pozwanemu umowę ugody.

Za każde wysłane wezwanie do zapłaty spółdzielcza kasa oszczędnościowo – kredytowa obciążała pozwanego kwotą 35 złotych, a za każdą wizytę windykatora kwotą 150 złotych.

Łącznie w okresie od 18 grudnia 2012 roku do 14 maja 2014 roku obciążono pozwanego kwotą 740 złotych z tytułu kosztów windykacji.

(dowody: wezwanie do zapłaty z potwierdzeniem nadania k. 35-40,

informacja k. 41,

wykaz kosztów windykacji k. 46,

raport spłaty k. 48,

pismo z potwierdzeniem odbioru k. 60a-61)

W dniu 29 stycznia 2015 roku Spółdzielcza Kasą Oszczędnościowo – Kredytowa imienia F. S. w G. zawarła z (...) S.a.r.l. z siedzibą w L. umowę przelewu wierzytelności, której przedmiotem była między innymi wierzytelność wobec pozwanego dochodzona pozwem. Tego samego dnia z (...) S.a.r.l. z siedzibą w L. przelał dochodzoną wierzytelność na powodową spółkę.

(dowody: umowy przelewu z załącznikami k. 30-31, 66-87)

Pismem z dnia 14 marca 2016 roku wezwano pozwanego do ostatecznej zapłaty należności z tytułu umowy ugody. Wskazano w piśmie, że należność z tego tytułu wynosi 398,80 złotych.

(dowody: pismo z potwierdzeniem odbioru k. 62-63)

Sąd zważył, co następuje:

Pozwany nie zajął w niniejszej sprawie żadnego stanowiska i nie stawiał się na rozprawie. W związku z tym, w myśl art. 339 § 1 k.p.c., Sąd wydał wyrok zaoczny. Zgodnie z art. 339 § 2 k.p.c. w tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Stan faktyczny w sprawie ustalono więc w oparciu o przedłożone przez powoda dowody z dokumentów. Dowody te są ze sobą zgodne i tworzą spójny obraz stanu faktycznego, a w trakcie postępowania nie ujawniły się okoliczności przeczące ich autentyczności lub wiarygodności osób je sporządzających.

Powództwo wniesione w sprawie nie było zasadne.

Zgodnie z art. 917 k.c. przez ugodę strony czynią sobie wzajemne ustępstwa w zakresie istniejącego między nimi stosunku prawnego w tym celu, aby uchylić niepewność co do roszczeń wynikających z tego stosunku lub zapewnić ich wykonanie albo by uchylić spór istniejący lub mogący powstać. Z kolei w myśl art. 3 ust. 2 pkt 3 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (t.j. Dz. U. z 2016 roku, poz. 1528 ze zm.) za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności umowę o odroczenie konsumentowi terminu spełnienia świadczenia pieniężnego, jeżeli konsument jest zobowiązany do poniesienia jakichkolwiek kosztów związanych z odroczeniem spełnienia świadczenia.

Z przedłożonego przez powódkę materiału dowodowego wynikało, że w dniach 03 kwietnia 2012 roku i 16 maja 2013 roku pozwany i poprzednik prawny powódki zawarli umowę ugody, będącą jednocześnie w myśl wyżej powołanych przepisów umową o kredyt konsumencki. Powódka dochodziła przy tym w niniejszej sprawie jedynie należności z tytułu opłat za tak zwane czynności windykacyjne, to jest wezwania do zapłaty i wizyty windykatorów. Za każdą z tych czynności pozwany był obciążany, zgodnie z zawartą umową przez poprzednika prawnego powódki, odpowiednio kwotami 35 złotych i 150 złotych.

W stanie faktycznym sprawy wątpliwości Sądu budziła możliwość obciążenia pozwanego opłatami związanymi z windykacją należności na łączną kwotę 740 złotych, przy czym powódka dochodziła jedynie części tych kosztów w kwocie 370 złotych.

Zgodnie z art. 385¹ § 1 k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nie uzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Jeżeli postanowienie umowy zgodnie z § 1 nie wiąże konsumenta, strony są związane umową w pozostałym zakresie (§ 2). Nie uzgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to

do postanowień umowy przyjętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta (§ 3). Ciężar dowodu, że postanowienie zostało uzgodnione indywidualnie, spoczywa na tym, kto się na to powołuje (§ 4).

Art. 385³ k.c. zawiera katalog niedozwolonych klauzul umownych, wśród których znajdują się te postanowienia, które nakładają na konsumenta, który nie wykonał zobowiązania lub odstąpił od umowy, obowiązek zapłaty rażąco wygórowanej kary umownej lub odstępnego (punkt 17). Przy czym klauzule wymienione w przepisie art. 385³ k.c. nie będą mogły być uznane za niedozwolone postanowienia umowne w szczególności wówczas, gdy były przedmiotem indywidualnych uzgodnień lub dotyczyły jednoznacznie określonych głównych świadczeń stron, bądź też gdy analiza treści umowy i wzorca oraz kontekstu sytuacyjnego wskazują, że postanowienia te nie naruszają równowagi kontraktowej.

Na gruncie niniejszej sprawy Sąd uznał, że postanowienia punktu (...) i (...) umowy z dnia 16 maja 2013 roku (i odpowiednio umowy z dnia 03 kwietnia 2012 roku), jako nieuzgodnione indywidualnie z pozwanym i nakładające na niego rażąco wygórowane opłaty za wysłanie korespondencji i wizyty windykatorów, znacząco przewyższające rzeczywiste koszty podjęcia takich czynności i nie przewidujące jednocześnie możliwości pobierania takich opłat dla pozwanego w przypadku wysyłania pism do poprzednika prawnego powódki lub wyjazdów do niego związanych z zawartą umową, jeśli realizowałby on umowę niezgodnie z jej treścią, są niedozwoloną klauzulą umowną. Rażąco naruszają one interesy pozwanego jako konsumenta i kształtują jego obowiązki w sposób niezgodny z dobrymi obyczajami. W ocenie Sądu opłaty za wezwania do zapłaty powinny wynikać z kalkulacji ich rzeczywistych kosztów, a nie stanowić dodatkowe źródło zysku dla pożyczkodawcy, zwłaszcza będącego spółdzielczą kasą oszczędnościowo – kredytową, która ma prowadzić działalność niezarobkową i działać na korzyść swoich członków ((...) i (...) statutu). Postanowienia o podobnej treści są wpisane do rejestru klauzul niedozwolonych. I tak pod numerem (...) na podstawie wyroku z 15 czerwca 2012 roku wpisano postanowienia o.w.u. (...) Banku Spółki Akcyjnej we W., który pobierał za wysłanie monitów (wezwań do zapłaty) opłatę w kwocie 15 złotych, a pod numerem (...), na podstawie wyroku z 13 grudnia 2011 roku wpisano postanowienia o.w.u. Banku (...) Spółki Akcyjnej w K., który pobierał opłatę za obsługę nieterminowej wpłaty w kwocie 45 złotych.

Podobnie rzecz się ma z kosztami wyjazdów windykacyjnych, które są znaczne, zwłaszcza biorąc pod uwagę wysokość windykowanej należności. Powodowały one niezasadny i stosunkowo znaczny wzrost zadłużenia powoda. Nie wiadomo przy tym, na czym takie wizyty windykatorów polegały, ile czasu trwały i jaki był ich rzeczywisty koszt. Powódka nie wykazała też, że wyjazdy te rzeczywiście się odbyły i były niezbędne i uzasadnione, a ich koszt nie był dzielony z kosztem innych tego typu wizyt u innych dłużników kasy, mających miejsce zamieszkania w pobliżu pozwanego.

Wobec powyższego postanowienia punktu (...) i (...) umowy z dnia 16 maja 2013 roku (i odpowiednio umowy z dnia 03 kwietnia 2012 roku) nie uzgodnione indywidualnie z pozwanym i przewidujące rażąco wysokie opłaty za czynności windykacyjne, jako niedozwolone klauzule umowne, zgodnie z art. 385⁽¹⁾ § 1 k.c. nie wiązały pozwanego. Nie jest więc on zobowiązany do uiszczania wynikających z nich należności.

Dlatego na podstawie 917 k.c. w zw. z art. 3 ust. 2 pkt 3 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim w zw. z art. 385¹ k.c., powództwo wniesione w sprawie uległo oddaleniu.

Ponieważ pozwany sprawę wygrał, lecz z uwagi na brak czynnego udziału w procesie nie poniósł kosztów z nim związanych, Sąd nie zamieścił orzeczenia w tym przedmiocie w treści wyroku (art. 98 § 1 k.p.c.).